

SIMON ADRI

Tállya song

*Itt a lélekajtó halkán nyílik,
itt megbékélek most minden mással,
és a léleklyuk is megtelik színig
a vízözönt hozó felhőszakadással.
A nyár végre reccsen, nyílnak a felhők
s a nehéz kovácsoltvas kapualjak,
kisgyermek szívem mára felnőtt,
kiáltanom kell, hangom hogy halljad.
Ott ér az éj, hol ágyamat bontják
az ablakrésben a zempléni dombok,
s kiből mostanra kőszobrot formált
a társtalanság, a mindennapi gondok,
tányéron kínálja életét mégis
nekiünk, itt idegen zarándokoknak.
(És azokkal vágyom már élni én is,
kik torz békatetemek fölött zokognak.)
Itt a lélekajtó koppanva zárul,
és koppan az asztalon a palackdugó,
és az augusztus a tenyerüinkre ráhull.
A Holdon landolunk mind. Tállyán lenni jó.*

Talán még mindig...

*talán még mindig megfordítható
a számba tartott hűvös puskacső
mögém a szégyen omló gödröt és
és pusztá sár az alja pusztá kő*

*ma úgy ereszkedik az alkonyat
közénk akár a nyíló félelem
a visszatértek s nem vártak közé
egy agyonlassított felvételen*

*halálraitélt szürke arcaként
torzul szilánkossá a szemhatár
halkán zsebébe nyúl a fájdalom
összpontosít becélóz eltalál*